

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału zgromadzonego ujawnionego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. B. od 2008 roku prowadzi własną działalność gospodarczą o nazwie (...). M. S. (1) od 2002 roku prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą o nazwie (...).

W dniu 23 września 2011 r. przy ul. (...) w miejscowości N., woj. (...) G. B. i M. S. (1) zawarli ustną umowę dotyczącą wykonania w domu M. S. (1) instalacji grzewczej. Rzeczona instalacja została wykonana zgodnie z umową. Przy odbiorze instalacji obecny był M. S. (1), który nie zgłosił jakichkolwiek zastrzeżeń. Jednocześnie instalację uruchomiono, a M. S. (1) przeszkolono w obsłudze urządzenia. Następnie w dniu 4 października 2011 r. G. B. wystawił dwie faktury VAT o numerach (...) na łączną kwotę 9 628 zł. M. S. (1) pomimo terminowego wykonania na jego rzecz zleconej pracy, nie wywiązał się ze zobowiązania poprzez wypłacenie G. B. wymienionych należności. Jednocześnie w dacie zawarcia przedmiotowej umowy M. S. (1) był zadłużony na kwotę ponad (...) na rzecz Izby Celnej w W., którego to zadłużenia nie uregulował i było ono przedmiotem egzekucji, toteż miał świadomość, iż zawierając umowę nie jest w stanie wywiązać się z zawartego zobowiązania przez co umyślnie wprowadził G. B. w błąd co do swojej aktualnej sytuacji finansowej i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

M. S. (1) nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

Częściowo wyjaśnień oskarżonego M. S. (1) (148, 197-198), zeznań świadka G. B. (k. 11, 235-236), J. W. (k. 154 v, 215-216) M. S. (2) (k. 155 v, 216-217), pisma wraz z dokumentacją (k. 6-9, 25-33, 150-151, 205-206), umowy (k. 25), dokumentacji z Urzędu Skarbowego (k. 48-53, 64-68), pisma z ZUS (k. 63), dokumentacji z ZUS (k. 72-73), faktur VAT (k. 89), dokumentacji komorniczej (k. 96-99), pisma z Izby Celnej (k. 100), dokumentacji z I. C. (k. 106-137v), aktualnych danych z K. (k. 208).

Oskarżony M. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył obszerne wyjaśnienia. Oskarżony podał, iż faktycznie zawarł z G. B. umowę dotyczącą wykonania komina z płaszczem wodnym, instalacji CO, kotłowni i zasobnika na wodę. Nadto wskazał, iż umówił się z pokrzywdzonym na wystawienie dwóch faktur VAT na 23% i 8% oraz potwierdził, iż łączna kwota usługi wyniosła 9 628 zł. Oskarżony podał również, iż instalacja grzewcza rzeczywiście została wykonana, jakkolwiek zaprzeczył, aby otrzymał od pokrzywdzonego jakiekolwiek faktury. Dodał, iż w chwili zawarcia umowy sprzedaży oraz montażu urządzeń grzewczych posiadał problemy finansowe, jakkolwiek dysponował kwotą, która byłaby należna pokrzywdzonemu za wykonanie umowy.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego wespół z pozostałymi dowodami ujawnionymi na posiedzeniu Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 kpk, zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego M. S. (1) w przeważającej części za wiarygodne, albowiem są one logiczne i racjonalne oraz spójne z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym znajdując potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonego G. B.. Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim odnoszą się do faktu, iż oskarżony nie otrzymał od pokrzywdzonego żadnej faktury, ponieważ oskarżony wiedział jaką kwotę powinien zapłacić pokrzywdzonemu i wielokrotnie prosił o odroczenie terminu płatności – „nie unikałem kontaktu, a nawet sam dzwoniłem i pisałem pocztą elektroniczną, że oddam pieniądze w najbliższym czasie” (k. 24). Nadto na to, że oskarżony nie zamierzał terminowo uregulować rzeczonych

należności wskazuje fakt, iż miał świadomość tego, że nie postępuje uczciwie – „po założeniu instalacji czułem się winny” (k. 24).

W ocenie Sądu, zeznania pokrzywdzonego G. B. są wiarygodne w całości, ponieważ pokrzywdzony składał zeznania w sposób logiczny i racjonalny, szczegółowo opisując swój kontakt z oskarżonym oraz czynności przez siebie wykonane. Treść zeznań pokrzywdzonego znajduje odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Pokrzywdzony podał, iż zawarł z oskarżonym umowę ustną na wykonanie instalacji grzewczej oraz ustalił z nim wysokość usługi – na prośbę oskarżonego wystawiono dwie faktury VAT na łączną kwotę 9 628 zł (23% i 8%). Z powodu utrudnionego kontaktu z oskarżonym, faktury zostały mu dostarczone poprzez włożenie ich do skrzynki pocztowej w miejscu wykonania usługi. Pokrzywdzony był pewien, iż oskarżony posiadał wiedzę o należnej do zapłaty kwocie, albowiem kilkakrotnie prosił o odroczenie płatności, zobowiązując się je zapłacić w jak najszybszym terminie (k. 28 i 29).

Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom świadków J. W. i M. S. (2) – monterom instalacji elektrycznych i urządzeń grzewczych. Zeznania ich są jasne i logiczne, a nadto uzupełniają się i wzajemnie zeznają. Należy jednak zauważyć, że Sąd przy ustaleniu stanu faktycznego, w ograniczonym zakresie oparł się na zeznaniach wyżej wymienionych świadków, albowiem świadkowie ci zeznawali jedynie na temat tego, iż kocioł grzewczy został zamontowany i podłączony do instalacji.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych, wskazanych w niniejszym uzasadnieniu nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Dokumenty te zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Nie zostały one zakwestionowane przez żadną ze stron, co więcej ich prawdziwość została potwierdzona wiarygodnymi w części wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami świadków. Z tych względów Sąd nie odmówił tym dowodom wiarygodności i mocy dowodowej.

W tym stanie rzeczy wina oskarżonego i okoliczności popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Przestępstwo oszustwa stypizowane w art. 286 § 1 kk polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia jej własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tak zwanej celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie się sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Tym samym jak przyjmuje się w literaturze przedmiotu, niemożliwe jest popełnienie przestępstwa oszustwa z zamiarem wynikowym.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 1980 roku (sygn. akt II KR 73/80, publ. LEX nr 21863) przy ustaleniu zamiaru sprawcy oszustwa, w zasadzie nie przyznającego się do winy (...) należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski co do realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę osobie rozporządzającej mieniem, a w szczególności jego możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, które ma świadczyć z niekorzyścią dla siebie sprawca, na korzyść rozporządzającego mieniem, zachowanie się sprawcy po otrzymaniu pieniędzy, jego stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności sumy pożyczki lub odsetek, z jednoczesną oceną przy zwłoce płatności zmian w sytuacji materialnej sprawcy na niekorzyść oraz przyczyn takiego stanu rzeczy.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego, wskazują w sposób nie budzący żadnych wątpliwości Sądu, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa oszustwa wobec pokrzywdzonego. Oskarżony niewątpliwie zawarł z pokrzywdzonym umowę, mając pełną świadomość, iż nie jest w stanie wywiązać się ze zobowiązania, na co chociażby pośrednio wskazuje poczucie winy oskarżonego oraz znana mu jego sytuacja finansowa. Ponadto umyślne działanie oskarżonego z zamiarem kierunkowym bezpośrednim potwierdza szeroki materiał dowodowy w postaci dokumentacji z ZUS, dokumentacji komorniczej i dokumentacji z I. C., obrazujący sytuację finansową oskarżonego w dacie zawarcia umowy – oskarżony, mimo baraku jakichkolwiek środków zaciągał kolejne zobowiązania pieniężne,

wiedząc, iż nie jest w stanie się z nich wywiązać skoro nie jest w stanie wywiązać się ze zobowiązań wcześniejszych. Nadto wobec tego, że do chwili obecnej oskarżony nie zapłacił wskazanej kwoty [wyjąwszy drobne kwoty płacone co miesiąc na rzecz pokrzywdzonego] można bez żadnych wątpliwości przyjąć, że oskarżony doprowadził G. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, po uprzednim wprowadzeniu go błąd, co do zamiaru wywiązania się z umowy i swojej aktualnej sytuacji finansowej, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę uprzednią, niekaralność oskarżonego, toteż przyjąć należy, iż zachowania oskarżonego miało charakter incydentalny, co pozytywnie wpłynęło na wymiar kary. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał natomiast, że oskarżony działała w sposób przemyślany, konsekwentnie realizując wymyślony przez siebie plan, zdając sobie sprawę z konsekwencji podejmowanych przez siebie działań. Sąd wziął również pod uwagę, iż czyn przypisany oskarżonemu charakteryzuje się nie tylko wysokim stopniem winy, ale także, z uwagi na fakt, iż naruszają przepisy, które mają chronić nie tylko mienie, ale również prawidłowe funkcjonowanie osoby oszukanej, także wysokim stopniem społecznej szkodliwości, co miało obciążający wpływ na wymiar kary.

Wobec powyższego Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności za przypisany mu czyn. Zdaniem Sądu dolegliwość tak wymierzonej kary nie przekracza stopnia winy oskarżonego i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Tak wymierzona kara spełni pokładane w niej cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do oskarżonego, a w szczególności sprawi, że oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa. Zdaniem Sądu kara ta spełni również funkcję prewencji generalnej.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk Sąd zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. S. (1) kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat tytułem próby. Oskarżony przed popełnieniem zarzucanych mu czynów nie był karany, postawa oskarżonego przed i po popełnieniu przestępstw pozwala sądzić, że mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary oskarżony będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i nie popełni więcej przestępstwa.

Nadto Sąd doszedł do przekonania, że zasadnym będzie orzeczenie wobec oskarżonego obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania także kary grzywny na podstawie art. 33 Kk albowiem oskarżony dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W innym bowiem wypadku oskarżony w ogóle mógłby nie odczuć dolegliwości związanych z ukaraniem za popełnienie zarzucanego mu czynu. O wysokości grzywny Sąd orzekł biorąc pod rozwagę możliwości majątkowe i zarobkowe obwinionego.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa, uznając, że ich poniesienie nie jest zbyt uciążliwe dla oskarżonego ze względu na jego sytuację majątkową.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.